

Eltört gondolatok.

108 meditáció.

0. A magány, mint individuális lét, határozza meg a kollektív létet. Az individuum egyedülvalósága alapképlete, az egyetlen létezésnek, az egyetlen teremtőnek, az egyetlen teremetőbe való visszatérés képzetének, azaz a monizmusnak. A monizmusban felismeri önmagát, /ugyanis magányát, melyhez célja visszatérni/ ez a felismerés teszi alkalmassá azoknak a vezetésére, akik ezt még nem ismerték fel. Azaz a monizmus, az individuális lét felismerése, a legelső filozófiai megismerés. Ez a közölhető ismeret lényege, melyben a közlés maga a kollektivizálás motorja. A közlés formái, a test ereje, a kifejezés ereje, a beszéd ereje, az önmagává vált szó ereje. Ez utóbbiban, a szó evidencia jellegű, azaz a szó hatása mérhető, - valahol, valamikor- már megtett valamekkora utat, használható. A szó tehát hivatkozás, a másutt is alkalmazott módszer visszaidézése, a szó elővétel a memóriatárolóból, a szó példázat, és e vonatkozásában lesz, kikristályosodás, azaz ige. A szó az, mely ilyen alakban, -mint az ige hangja,- beépül a memóriába, és másodlagos tapasztalati jelleggel bír. A szó tehát nem a közvetlen megtapasztalás eszköze, - az némaságban is megjelenik- hanem a máslett eleme, azaz valami egyébnek a bevitele. A szó tehát az, melyben –ahol/ a közvetlen megtapasztalás elfordul a tárgyától, és valami egyébvel ruhazza fel azt. Tiltással vagy állítással. Ám az állítás is tiltás, a- „nem ez nem az”- vonatkozásában. Ezért van, hogy a remete, aki a szó elé tér vissza, /a némaságban is/, ismét megtapasztalja a közvetlen valóságot. És így alakult ki az emberiség jelenlegi kultúrája is, mely ebben a hangalakban közöl, tulajdonképpen hang-jelet.

1.A beszéd, csakis kollektív létezés, magányosan ugyanis kizárólag hang, még akkor is ha a beszéd elemeit sokáig őrzi, / például némaságot fogad, - a kollektívben parancsszavakat vesz fel. Kialakul a nyelv, mely irányító közlés. Ez az elsődleges funkciója. Ez az irányítás vagy hatalomra tör, vagy nem. A hatalom, mindenképpen hatás, melynek direkt, rövidre zárt funkciói, az anyagiságban levés, illetve a szellemiben levés. A szó tehát csak akkor hatalom, ha adott közösségben hitelképes, azaz valami egyébvel kapcsolódik össze. Ez leggyakrabban a testre ható kényszer, „előre”-„vissza”-„feküdj”-„kuss”-„pofa be”- ütés, rúgás.

2.A közösség kovásza a lélek, mely a mások létezése bennem, képlettel formálható. Ez azt is jelenti, hogy a közös vállalásban, melyet egy vezető irányít, az általam vállalt irány egybeesik a közösség kovásza, vagyis a lélek által mutatott iránnyal. Ez a vallásos képlet. Miközben előfeltételezi, a lélek mindenképp előttiségét, vagyis a létezés előttiségét, Isten egyik megnyilvánulásaként. Ezért fontos, a lélek helyzetének a kijelölése, minden közös vállalás előfeltételeként, az Atya, a Fiú, és a Szentlélek hármasságának tudomásulvétele, „az egységben”. Így a democráciákban is, a vállalt követendő voltaképpen az absztrakt értékegyenleg, a szellemi önazonosság, azaz a lélek /mint/ szubsztanciálisan létező / vállalása/, vallásban, törvényben, alkotmányban rögzítetten. A léleknek a hármassága tehát: 1, megismerés, avagy hit, 2, haragvás, avagy szeretet, 3, akarat, avagy remény. A szellemfilozófiai megismerésben a hit, mint a megismerés alapja, kicserélendő a gondolattal.

3. Nézzük most részletesen. A megismerés lényegében a lélek természetének a megismerését jelenti, az ember közösség alkotási képességének az eredetét. E vonatkozásban mondja az egzisztencialista a „belevetettséget”, a hívő pedig az „isteni elrendelést”. Azt jelenti, hogy akár materialista, akár hívő, feltételez, valami olyan hatóerőt, mely a közösségalkotáshoz szükséges. A haragvás, a másokkal szembeni ellenézés, a szeretet ennek valamely oldódása, a feltétel nélküli szeretet, melyet újabban a pszichológia használ, a mindenkivel szembeni előítélet-mentesség szeretetbe oldottságát jelenti. E fogalom eléggé absztrakt, hiszen hat milliárd létezővel szembeni tapasztalat meglétére gondol. Vagy létrehoz olyan fogalmat, mint „ős tapasztalat”. Az akarat az egyén aktivitása, a remény valójában a máshonnan érkező hatás várása. Ez utóbbi pandanja a feltétel nélküli szeretetnek, épp annyira absztrakt, ugyanakkor valószínűsíthető.
4. Ezért tehát, a szeretetbe oldott, mindenkivel szembeni előítélet-mentesség egyrésztől, másrészt a remény / mely valójában nem-cselekvés/ azok a pólusok, melyek között a /lelket manifesztáló/ vallás mozogni tud. A lélek természetének egyéb ismérvei, a saját én megerősítése felé mutatnak, és éppen a vallás esszenciális lényegétől tolják, egyre távolabbra a létezőt. Hiszen a vallás, voltaképpen lényege metafizikai lényeg, a megismerés, Isten megismerésének kereséséből az anyagi világ megismerése felé haladt, az európai kultúrában. A harag, az individuális létező önértékében támadt zavar, az én zavara, vallásos fogalmazásban az ördög csábítása, másként alantas erők munkái, legutoljára mostanában a test durva követelődzése. Az akarat, Schopenhauer óta az én célirányos tevékenysége, az individuum megindítója, maga a mozgás gerjesztője. Így az akarat kivihet ebből a romlott állapotból is, lásd Scaligero gondolkodását.
5. Marad tehát a hit, mint a megismerés ellentettje, ahol az Isten felismerése- a Gottesgeburt- létrejön, amikor is felismeri önmagában, amint Jézus is felismerte magában Istent. Ez a megnyilvánuló isten. Mely megmutatja magát, ám változatlanul fedi, a meg nem nyilvánult istent. Ezért tehát a hitben megnyilvánuló isten, csupán részben, azaz a megnyilvánulás mikéntjében ismerhető meg. Ez felveti annak a problémáját, hogy az istent ismertük-e meg, nem csupán az angyalok, által közvetít magából számunkra valami megismerhetőt. Az angyalok leszakadások, mint Napról a meleg. A felismerés *nem megismerés*, hanem csak átmeneti állapot, melybe a létező időlegesen kerül. Igazi és valóságos megismerés, igazi és valóságos közösség tehát csak a rontó erők, azaz a test hatásainak teljes megszűnésével jöhetnek létre, amikor a szellemben, a keletkezés, nulla ponthoz jut, azaz a mennyországban, a nemlétben, a nirvánában. Ezért a hitre épülő rendszerek – filozofikussága- a testet, mint rontó erőt tételezi, miközben nem ad magyarázatot arra, hogy miért hozza létre a szellem saját önpusztítását. A szellemet olyan állapotúnak látjuk itt, mely az anyagihoz hasonlóan viselkedik, vagyis nem szellem. Az igazi szellem „viselkedését” ugyanis a vallások nem írják le, csupán a Buddhizmus utal, a „nem ez, nem az” tanító formulával, a továbblépés, folyamatos kutatás szükségességére, és az iszlám utalásai mutatják, hogy megkapták a kinyilatkoztatást, de nem értik. Azaz valahol valami hiányzik, „te kereső, menj tovább!”
6. A piramis, mint szexuális élmény kidudorodik fallikus, - bemélyed, / a földanyába/ ez a „mitikus nő” élménye, a vágy. A távollét, egy igen messzi csillag, a /quasi/ lehetőség, kedves, aki nincs.

7. A kereszténység tulajdonképpen lelassítja az evolúciót, beékelődik az isten és az ember közé. A zsidók ezt rühellték. Legszentebb magánügyüktől fosztotta meg őket Jézus. És az óta is, mikor teljesebbé válik a nagy ígéret?
8. Elhalványodnak az akaratok. A közösséget, a parancsszavak fekete felhője takarja be, a közösség alkotóelemei az azt létrehozó „legelső motiváció”, a félelem felé sodródnak. Mely félelem tulajdonképpen létrehozta a közösséget, mely felismeri, működteti a lelket, mely támaszt nyújt. Ez persze nem jelenti, hogy az akarat feltétlen a közösségben való individuális lenne, mely mindig kiléptetne onnan. Hiszen a lélek fogalma is, csak absztrakt módon fedí az, mely oda köt. Ahhoz, hogy az akarat valóban kiléptessen, és egy új közösség megszervezőjeként induljon el, mint szellemi hatótényező, fel kell emésztenie az addigi teljes hatóenergiát. S nem forradalmakban leölni, sem adminisztratív úton betiltani. Ezek csupán kérész életű megoldásokat adnak, ez a Júdás pénz.
9. Az evolúcióval mintegy megjutalmazza, vigasztalja a szaporodást elfogadó, motiválatlan tömeget. A motiváltság ugyanis nem a szaporodásban van, arra ugyanis mindenki képes, az állat is, hanem abban a személyes attitűdben, amikor azt tesz, amit akar. S e mögött az akarat mögött persze ott az a tartalom, melyet a próféta szeretne, hogy a nép azt – oly módon- tegye. Mostanában protestálás a tudatszennyező egyetemek előtt, valami újmódi „zöld” tiltakozás kezdete. De ha nem azt teszi, akkor azért a szaporodásban, melynek létformáit megszerkeszti, akár a családmódban, valamely ígéret mégiscsak jelen van. Egyszer, majd megértik, addig is a megígért elem, a kiválasztódás, mint determinált életút fejük felett lebeghet. A kiválasztódás lehetősége, a képességek elé, a reménybe kerül, ez emészti fel a kinyilatkoztatott vallásokban adott, *evolúció-biztonságokat*. Ennek korhadása, valójában a vallások gyökereit is kikezdi.
10. A teremtésmítoszról hiányzik a nő, az tulajdonképpen a transzcendens következmény miatt van, abban való látomás-kielégülés. A nőt unalma csitításaként adta a férfinak a teremtő, mivel felismerte, hogy teremtménye unatkozik. - /lényegében nem tökéletes, azaz nem teremtette tökéletesre,- miért?/. Két tökéletlenség, egyrészt a nő tökéletlensége, másrészt a férfi tökéletlensége áll szemben a teremtő tökéletességével, aki csak működésükkor, veszi észre teremtményei tökéletlenségét, /mert unatkozik/ és sietve igyekszik azt korrigálni. És kiagyal egy rendszert, melyet vallásnak, azaz vállalkozásnak nevez el. Vállalod tehát, mert te magad is tökéletlen vagy! Ezt értelmezi sok tudomány is, a vágyat /Ádám unatkozását/ hiánynak értékelve, innen már kész is a gondolat, a teljességre való igényeként. A teljes a teremtőben van, aki teremtett egy nem tökéletes lényt. Érdekes persze, ez a nem tökéletes ember miként veszi észre a teremtő tökéletességét! Miért tételezi fel, ő mint nem tökéletes, hogy őt, olyan hozta létre, mely tökéletes. Több ezer éve működtető formula, már a görögöknél is előfordul, az ember elfelezése, nőre és férfira. S már megelőzően érezni, a tökéletesség ideájának hatóerejét, mely a vallások morálfilozófiai ható oka.
11. Mindig minden a mozgás kifejezője, a mozgás előtt azonban állandóság van. Mely nem örök, csupán végtelen nagy idejű, sőt időnélküli,- hiszen az idő csak a mozgásban létezik. A mozgás előtti /állandóság/ tehát sem örök, sem végtelen nagy nem lehet. Maga a mozgás – elválás ettől- így a tulajdonságok csupán az elválásban jelennek meg. A vallás, mint olyan a rész-idő felosztása, birtokbavétele, tulajdonképpen kisajátítása. Ennek mérhető hossza és - mindig- *jelenideje* van.

12. A kettős verbalitás szerepe: egyikből, melyet függöny takar, átosonnak a függöny elé, megmutatják magukat, közönségesek. Miközben ugyanazt a nyelvet használják. A szent nyelvek, és szavak szerepe megszűnt, a *szavakba rejtett mítosz* a függöny előtt ripacsok önmutogatása. Így járt a latin is.
13. Valamikor régen filozófiát tanultam, tudtam, hogy gondolkodásomat e téren nem tudom kifejteni. Megtanultam tehát festeni és képeim e filozófiai gondolkodás mentén kezdtek, rendeződni. Így sajátos módon a gondolat, visszakerült, a verbalista igehirdetések elé, a vizuálisba, mely annyira nem zavarja a kinyilvánítás tulajdonosait. Itt ugyanis nyugodtabb, elemzőbb az értelem, az izgató-felzaklató utasító parancsszavak drasztikumai nem hat erre a megfertőzött népre. Csupán néhány ősi szimbólum kínozza még a hatalom urait és hölgyeit.
14. A megnyilvánulás tulajdonképpen az emberi evolúció következménye, fejletté vált a megismerésre. Csak a megnyilvánulás módja nem tetszik, a vallásban a transzcendensben, a terjesztés akaratában megjelenő alakja nem tetszik. Ezzel elutasítunk minden eddigi megjelenést. Vagy tudatunk szerkezete nem alkalmas. A tudat egyes területeinek fejlődése, - hétköznapi tudat- a logikai tudat, - az absztraháló tudat- és a transzcendens tudat. Ez utóbbi mozog a „*tökéletes*” felé.
15. Minél távolabbra helyezzük tudatunkat /magunktól/ annál inkább lehetőség adódik, hogy /magunkat/ olyanak lássuk, amilyen. Azaz, testbe zártan, ösztönbe azaz vágyba zártan, hitbe azaz reménybe zártan. A hit, a vu-vej, a nemcselekvés, spejzoljuk tökéletesedési igényünket. Majd egyszer, majd máskor!
16. A magány, mint elhúzódás- milyen tudat emléket visz magával? Mely emlékekben él? A magány nem lehet evolúció, a magány kivonulás mindenből, csupán a gondolat marad számára.
17. Számos esetben a kultúra-kötöttségeiből fellazul, és a tudomány szerint kutatható-népértelmezés szerint magyarázható. Ezek gyakran szellemi morzsák, ritkábban megváltoztathatatlan folyamatok, kis kristályok, zárványok. Jobb esetben foszilis leletek.
18. Mi az ész? Valami olyanhoz hasonlítjuk, amilyen a katalizátor, átmege rajta valami, s attól megváltozik. Az észen is átmege valami, s változott állapotában már tudatként kezeljük. A tudat egy „*sajátvalami*”, jellemzői nemcsak a katalizátornak hasonlított észről de az átfolyó akármitől, az empiriáktól is függnék. Így van az, hogy a legkevésbé ingerszegény környezet is, egy jó katalizátorral zseniális tudatot hoz létre. A magányban önmagát hasznosítja katalizátorként.
19. Az egészségügy a szocializmusban gyorsan kialakítható, jól működtethető hatalmi rendszer volt, ahol az alá-fölé rendelési viszonyok valójában a társadalom politikai ideáját utánozták. Főként ez az, mely miatt alkalmas volt arra is, hogy a vallásoktól elvett transzcendencia elvet belesöpörték az orvosi hierarchia rendszerébe, az istenektől megfosztott nép hamar az orvosokat kezdte megváltónak értelmezni. Ez a tudomány megalomániájának törekvéseivel amúgy is egybeesett. Az ostoba az okosokat imádja, ez a tanító vallásokra mindig igaz.

20. Már az is jó, hogy megértettük, van igazi művészet. De meg kellene érteni, közvetlen környezetünkben, akár családkban is vannak tehetséges emberek. Látnunk kellene, hogy a természet itt is gyönyörű és csodálatos, - hiszen a környezeti meg tapasztalásokat így meg tudnánk szerezni. Majd holta után, de akkor már mi is holtak leszünk, értenék meg azoknak a nagyszerűségét, akik most mellettünk vannak. De ilyen-olyan okok miatt nem fedezzük fel azokat az erőket, melyek őket olyanná – különössé, de mindenképpen nagyszerűvé- tették. Mi is okosok vagyunk, valami egyebet várunk. Az észre épülő rendszerek zsákutcája ez.
21. „Az ész a bizonyosság, hogy minden realitás” – írja Hégel.
22. Az emberiség nem tudja megérteni a közösség szerkezetéből adódó lehetőségeit. Vagy átlépi, megszegi ezeket, vagy másokat fabrikál magának. 1. A minden nő enyém élménye, a férfiban, a nő a legtökéletesebb férfitől akar gyermeket. 2. A tulajdonosi élmény abszolutizálása, minden *létező* és *nemlétező* kisajátításának szükséglete, ellentétben a sajáttest egyre szélesebb körű átadásának kényszerével. 3. Mindazok az erők, melyek a fentieket okozták, vagy éppen hatásukat csökkentették, /tudomány és vallás/ egyre távolabb kerülnek tőle. Valójában a tudomány és a vallás futása a transzcendencia után, az embertől való eltávolodás mértékével arányos, amint az embernek a közösségtől való távolodása, négyzetesen növekszik. Az „ember” mint olyan változatlan marad e képletben, a vallás, mely feltételezi az emberről véleményét, melyet kinyilatkoztatásban kapott önmaga mindenre való kiterjesztését gondolja. Ez okozza a nagy vallások ütközését, vagy egy világvallásban való összegyűrésének ideáját, de ez okozza a tömegek materialista ütközését is, gondoljunk az Internacionáléra. Az ENSZ önmagával szembeni elképzelésére, és az eddigi hatalmi struktúrák monizmusára. Miközben ezek a dekrétumok, - „minden ember egyenlő”- eddig csakis ütközéseket generáltak. Nyilván, az egyenlőség egyformasága tiltakozik az anyagi világ sokféleségével. Az egyenlőség e vonatkozásban egy olyan szellemi, melyet a sokféleségre igyekeznek oktrojálni. Ez az eddigi kultúra harca is, önmagával szemben, hatótényező mely működtet, míg fel nem éli önmagát. Azaz az egyformaságban észre nem veszi a különbözőséget, hogy nem egyforma.
23. A szerves felépülése a szerves felépülését hozza létre. A létezés valóságossága nemlétében fogalmazható csak meg. Minden, ami van, a *vanság* hatalma. Az állításokban materializmus fogalmazódik meg, a vallás is egy ilyen, csupán sejtésében mutat valami egyébre. Filozófiailag-és, társadalmilag.
24. Vannak ősidők óta foglalt fogalmak,- pl. a fény,- ezeket ősfogalmaknak tekinthetjük. Az óta a kultúrák igyekeznek mindezekbe tömöríteni gondolkodásukat, és annak mozgását ezek felé terelni, és ott tartani. Mózes-tűz, Jézus –fény, Atya – lényeg.
25. A butaság tudása, mások kultúrájának bírálata, vágy gerjesztése az iránt, mely feléli a saját kultúrába vetett bizalmat.
26. Az emberi élet kínlásait az élet maga viszi tovább!
27. Amíg minden elmélet Jézust hasznosítja, bármilyen redukált formában is, addig róla beszél.

28. Csak a „sajátvalami” tapasztalata létezik, ez az, melyet valami egyébhez viszonyítva tudunk hasznosítani. S e miatt, ha ez ugyanis csökevényes, jut érvényre az egyéb, és akkor azt akarjuk sajátját tenni. Miközben mindent meg kellene tenni, ennek a kimunkálására. Ennek nemléte vezet ugyanis a töredék énekhez, melyek nem valóságos sajátlényeg, hanem megtanult, máshonnan vett, másvalakik lényege.
29. A látott tárgy nem a tárgy valójában, annak csupán egy behatolása- a láthatóság által, mely gondolattá merevedik. Ez azonban nem a látott, hanem a láthatóság /folyamatban való/ lefékezése, másként rögzítettsége /a tartamban/. Az, hogy a dolgok mögött, mintegy metafizikai okot tételezünk fel, /akarunk feltételezni/ nemcsak továbbtoljuk a probléma kifejtését, de ezt a helyet, melyet magunk előkészítünk, más mások részére is lehetővé tesszük, hogy elfoglalhassa. Ennek a felismerése Szent Ágostonhoz kötődik.
30. A bűn- közösségben elkövetett /negatív/ energia-bevitel. Energiatöbblet, mely alkalmas a támadásra. A „cél”, nem építheted el magad, hiszen „célod” az isten dicsőítése, azaz valamely formában betagozódni. A másokra való odafigyelés minden vallás alapeleme. A közösségből való kilépés engedélyezésének joga? Ilyen nincs, ugyanis visszatolja a törvénykezésbe, /és bünt eszel ki részére/ mert nem alkalmas transzcendentálásra. Ugyanis lásd, a transzcendens meghaladásának ismételt kísérletei lehetnek csak a közösség mozgatói. Egyébként a csandála működtet, mely részére a zabáltatást, -fogyasztói társadalmat, globalizmust adja. A szellem alapú társadalomban szükségszerűen szaporodik a csandála- mint a transzcendens tápláléka.
31. Helytelen lenne a sorrendiségből arra következtetni, hogy valami „később” ehhez képest „előbb” van. Mégsem tételezhető fel, hogy ugyanannak a megjelenése, hanem a harmadik eset valószínűsíthető, hogy időtől-tértől független valami, azaz önálló. A kauzális sor, nem egy zsinór, melyen bogok követik egymást, akár a szentolvasón. Így az iszlám is, bár utal a megelőzőkre, sőt e sorban végsőnek és lezárónak mondja magát, valójában filozófiai értelemben teljesen új valami. Gondold csak azt, bármely ember mennyire hasonlít az előzőkre, sőt szüleinek következménye, mégis mindig önálló és csakis önmagában létező. Csupán szemlélet mely a kapcsolatokat fontosnak vagy kevésbé fontosnak, esetleg elhanyagolhatónak tekinti, amint a szentolvasó golyóit összekötő lánc.
32. Mindig egy rendszer szélső pontjait kérdőjelezed meg. Ha, /ahol élsz/ természetes lenne az iszlám, nemde jobban látnád saját magad! /Akár annak részeként, mert benned lenne/. A szélső pontok elhatárolnak, azok adják a kerítéskarókat, melyeket nagyon nehéz kihúzni.
33. Az európai kultúra kegytárgyakat hoz létre. Van Gogh festményeit, mely az imádat tárgya, bizonyos értelemben a pénzszerű érték csúcsa, azért gyűjtik be, hogy kivonva, ezt az imádott elemet, az imádatot a szellemi fogalomban való megnyilvánulása felé tolja. Salamon templómépítésekor is az arany begyűjtése, az imádat addigi-és érdekes az óta sem csökkenő- tárgyat igyekezett elvonni, a néptől. Ő maga gyűjtötte be, a népnek e helyett egy fogalmakban megnyilvánuló, tulajdonképpen megmagyarázható eszenciát ajánlott, mellyel az óta is él a nép. A képlet nem változott sokat, a hatalmasok az aranyat imádják, a nép annak a dumában lekorcsosított szubsztanciáját, mely ”fényesebben ragyog minden kincsnél”. Ez a nem eléggé pallérozott közszerűség fetisizmusa. Ha a nép jobban elgondolkodna, értené, Jézus épp emiatt

verte ki a kufárokat a templomból, azaz a szellemi szubsztanciát aranyba materializálták. A templomok hatalma a valóságos kincsgyűjtemény. Múzeum-templom, *Isten kiköltözött a vallásból, és a művészetbe költözött vissza*, Európa nem érti a keleti Jézust. Itt mai napig görög istenek vannak, és a függöny mögött, a háttérből, irányítanak. Ilyen értelemben kell gondolni, a tudattalant, és Jungot is. Ő ezt még nem nevezte meg. /Nem akarta-óvatos duhaj!/.

34. A hatalmat fel kell tudni osztani gazdasági, politikai filozófiai és tudományos élettől szembeni hatalomra. Amikor csak a politikai hatalom létezik, az kevés - mert csak az e diszciplína alá vonható tartalmak felett rendelkezik hatalommal. Az egyház hatalma a lélek hatalma a vallásé a hit hatalma. Az átmozgások oly gyakoriak és természetessé váltak, hogy a fizetett alkalmazott teológus réteg sem képes figyelni, valójában mindegy is ki reformál, a megtapasztalás mindenkiben ott él. Csupán a szakmája, szakképesítése mely mögé a misztika- még bebújhat. Hiszen mindezek, valójában bennem-benned létrejövő folyamatok, és csupán a külső megfelelési kényszer miatt tűnhetnek általánosnak. De korántsem biztos, hogy azokat, a –tanulásban tanításban-felveszik. Azaz a tanító rendszerek csorbát szenvednek a személyes megtapasztalások hitelképességén, és ez egyre inkább így van, „nem minden diáknak ragyog a szeme”.
35. Felépítünk valamit, majd siránkozunk, mert megtettük. Vajon nem arról van e szó, hogy a kultúra maga a bűn, valami cselekvése, mely eltol bennünket a tökéletestől /azaz Istentől/ aztán, már minden csak a távolodás-közeledés mércéjével közölhető, valamely térszerűség módján. Emiatt is térben, időben, aminek a következménye maga tér-idő is. Hiszen létezhetünk e másként, - s emiatt is vagyunk mozgók, mint közeledőként vagy távolodóként, magunk adva fel a létezésnek, e rejtélyben, paradigmáját. Milyen érdekes a *vu-vej* gondolata? Közel, minél közelebb, maga a vágy! És mi mást kellene megszüntetni, mint magát a vágyat, de akkor miként kerülök hozzá? *Ne menj sehova, maradj egy helyben!*
36. Az élet összemosódásai már megtörténtek, valami nagy erővonalak mentén, de eddig nem láttuk a rendező elveket, melyek hegyek voltak, síkságok, sivatagok, jeges tengerek! Csak az országokat véltük, melyeket, azonos hangokat beszélők alkottak. Ez volt a nemzet, s nemzetlétünkben csak mások nemzetlétét láttuk, ebben éltünk ebben gondolkodtunk. És most egy ennél sokkal nagyobb halmaz jelent meg! Ez a birodalom oly nagy, hogy még a vallásokat is, melyekről azt hittük, hogy egységesíteni képes a nemzeteket, átlépte, szervült benne, és a sokvallásosság sok nép egységében a nyelvet és a vallást is újraértelmezni tudta. A világot nem a hit egységesíti, amint a hittérítők képzelik. Ez csak régebben volt így. A kereszténység a lélek fogalomban, valami olyanra érzett rá, mely neki magának is túlélési fonala lehet, melyben persze dogmái módosulni lesznek kénytelenek, például, Jézus istenségének átértékelése, amint az iszlám egy prófétának mondja. Lásd, Ariánus felismerését, a halálba kellett mennie akkor, és Ágoston miatt. Ariánus e gondolata kétszázötven évvel megelőzi a Prófétát.
37. Nyilván, - ez következik a bevezetőben írtakból- én magam az első nap keletkezhettem. Amikor a teremtődés gondolata megfogalmazódott, és nem a későbbi napokon, amikor történt! Azért is van, hogy magam mindig teremteni igyekszem, és nem veszek fel mások által otthagyt, el nem varrt fércet, legyen bármely nagy és súlyú, akár mint maga a vallás is. Hiszen maguk a vallások is, a feltevés szerint, később keletkeztek, azaz a folyamatban. Ez a probléma régtől foglalkoztat, van

valami, mely képet ad magáról a folyamatról, ez a leírásban megfogalmazott rendszer, de van valami előtte, melyben mindez megfogalmazódik. Azaz a gondolat önmaga előtt keletkezett.

38. A morál valami olyan, melyet öngazolásunkra teremtünk, akkori helyzetünk megmutatására, hogy miként viszonyulunk az „egy”-hez. A morál tehát egy megelőzően létező, mely a megközelítés mikéntjét mutatja, miközben nem tudjuk mi az, amit megközelíteni igyekszünk. Így a morál csakis annak/miután megmutatkozott/értésében jelenhet meg. Másrészt a morál teremti a tökéletest, vagyis azt a tulajdonságot, melynek elbírálására létrejött, a monizmust, mely felé a még nem morállal rendelkezők haladnak. E vonatkozásban a transzcendens azért van, hogy viszonyt képezhessünk, a tökéletesség és önmagunk között. Ez még akkor is így van, ha a társadalom és a morált alkotók között jelenik meg. Ez esetben is a „viszony” a morál alapja, hiszen a megfelelés is egy ismeretlenhez, / mozgó társadalmi eszméhez/ idomul. Harmadrészt létezhet a morál, mint annak foka, hogy a próféta-alkotmányozás ígervényeihez miként alakulnak a követők, azaz ilyenkor a követhetőség, alkalmazhatóság fokmérőjeként is, például a Próféta iránya szerinti kereszténység.
39. A filozófiát is olyanra akarták használni, hogy támadja az Istenképet, minek következtében az egymásellenség kialakult. Holott a /keresztény/ istenképnek az iszlám mondott ellent- így a filozófia saját vágányára került /volna/ vissza. Ezt követően már csak a zsidó spekulációval kellett /volna/ megküzdnie, melyek /mindig/ a törvényekbe rögzítettséghez igyekeznek visszavezetni. Még Spinoza is így tette! Ha ettől megszabadul / majd egyszer/ önmaga sem akar már törvénykezni. A Rendnek, mint a világegyetem alkotójának feltételezett ismérve, - leggyakrabban emberi eszmerendszerek oktrojálásaként a kozmoszba, gyermeteg de sikerre vezető elméletek! Majd miután ez megtörténik, - kilövik, mint egy rakétát,- visszahullnak a *rend elemek*, mint onnan érkező jelek, akkor e szerint, mint Őselv szerint ismét rendszerezni kezdenek mindent/, nos akkor szabad lesz!
40. A vágy sem egyéb, mint célra orientált gondolkodás. Ha ez szűnik, oszlani kezd, könnyebb megérteni a monizmust, mert az sem egyéb, mint az életvágy egy formája. Az akadémikusokat azért tartják, hogy becsomagolják a gondolatokat, címkéket ragasztgatva a csomagokra. /a világegyetem a rendben létezik, vagy a világegyetem a chaosban létezik. / Lényegében kábítószeres vignettákat nyalogatnak a doktorurak. A tudás hatalommámorának vágykielégítése, valami úgy van, vagy nem úgy van!
41. A dolgok a tudatban elülnek, és nem okoznak ott kételkedést. Másrészt nincsen az a felszínre / hozó/ energia, mely nem engedi leülepedni. Ez az úgy van, vagy nem úgy van hatalma, azaz a tudás hatalma. Tömd tele magadat az „*úgyvan*”-nal, aztán mosd ki „*nem úgyvan*”-nal. Lassan meghalsz.
42. A filozófia feladata az érték megmutatása!
43. A jogászdoktorok pontosan ugyanúgy amint az orvosdoktorok megrettennek a velük szembeni elvárástól, - a diszciplínával szembeni elvárástól – a nép elvárásától, hogy oldják meg gondjaikat és bajaikat! Ami elvárást persze maguknak generálnak, akár a vallás a túlvilági üdvözülést. De ezeknek itt a jelenben, nehezebb.

44. Az alak olyan fogalom, mely már a tévedést tartalmazza, azt ugyanis, hogy a létező határa, kiterjedése meghatározza, miközben valamely egyéb ok miatt olyan. /Pl., a gyík kinöveszteni képes elvesztett farkát, vagy az amputálások után fantomérzések vannak./ Ezek arra mutatnak, hogy az alak számos egyéb más éppen megjelenő megnyilvánulása, melyeket az alakhoz tartozó érzékszervek/általában/ jóváhagynak. Valójában azonban létezik ezen túl is alak, mely nem a test szokványos érzékelésében nyilvánul meg. A hagyományos gondolkodás a testhez kapcsolódva - empirikusan növeli az alak „határait”- például létrehozza az aurát, mely ismét csak burok, azaz kiterjedéssel bír. Az ezoteria számos, úgynevezett szellemtestet telepít a test köré. Csupán egyetlen fogalom az, mely az alak – ily módon gondolt „határait” egyáltalán, mint kiterjedést megszünteti, ez pedig a lélek fogalma. Az alak mindezek szerint átmeneti, valójában térszerű, s emiatt is válik a tér –idő fontossá, mert az alak megszűnik. Létezése szakaszos, azon belül létrehozza állapotát, mely a szakaszban ismerve fel az alakot, abban akkor, állandóságot mutat. Mely persze viszonylagos. Ám amennyiben az idő felől vizsgáljuk az alak határait, semmiféle állandósággal nem találkozunk, így kimondhatjuk- az alakhoz kötődő többnyire materialista nézetek csupán a szakaszon belül érthetőek, a szellemfilozófia számára használhatatlan fogalom. Túlhaladása szükséges. Ezek szerint is, a materializálódott istenképletek alakba zárják a szellemet, valójában az kiterjedés nélküli, így alakatlan. Az igazi szellemfilozófia lényege ez lehet.
45. Az amőbizmus alatt tulajdonságot értsünk, mely a megközelítés egy módja. Annak a formája, miként a létezésből a szaporodást, - levést leválasztjuk. Itt meghatározhatjuk, a levés már a leszaporodás utáni létezés, a létező nem bír sokszorozódással?
46. Az érzékszervek kiterjesztése nemcsak a tudatra, de annak gerjedésére is. A gerjedett-öngerjedett tudat, mint energialehozó- és ismét érzékszervet hoz létre. Lásd az öngerjedés érzékszerveit.
47. Valójában tudjuk-e állítani a nemlétezt? Igen- hiszen az a létezés egy formája, a létezés ellenpólusa, miközben maga az ellenpólus a dialektikus –létezés egy formája. Így tehát lét és nemlét ugyanannak a két oldala, vagyis a „levés” jellemzője. Ezek szerint tehát az igazi valóság léten és nemléten túli. Lét és nemlét egyformán berendezzi saját világát, amint a vallással civakodó materializmusban, lásd a megjelenés alakja folyamatosan jelen van, /általában nemléteben/ ez a jelenlét problémája, például az istenfogalommal is. Csupán egy eljövendő filozófia tudja feltérképezni, ám az már nem térben vagy időben gondolkodik, hiszen akkor az is „jelen lesz”.
48. Az ember a létezés-nemlétezés megértésével saját tudatát mossa, önszeretetét és a test uralmát átadja a szellem uralmának, mely ilyenkor kozmikus dimenziókba helyezi azt. Ezért az ember úgy érzi, a szellemnek már nincs szüksége a testre akár eldobná azt, - mint egy remete, -de észre kell vennie- ez is csak egy érzet, melyet a szellem uralma jelent, - átmenetileg a testen. Miközben valójában, az hozta létre, - az anyagot, a testet- ilyenkor mintegy megszüntetné azt, vagy feloldaná önmagában, azaz visszaszellemiesítené, - amit /felelőtlenül/ létrehozott. Akkor ugyanis miért hozta létre, és miért rögzítette, /térben és időben, életnek minősítve azt/ csupán játékból, vagy célból, amint némely vallásos gondolja, hogy ebben az állapotban őt dicsérik. Ostoba hiúság feltételezni a teremtőről ezt. Akkor miért? Az istennek ez a narcizmusa a görögöktől maradt vissza, a kereszténység jól tud ezzel gazdálkodni. Istennek tetszik, ha dicsérik, dicsérik őt.
49. Aprócska paradoxonok fejezik ki a valóságot? Vagy a verbalizáció és annak írott formája? Vagy az sem? Fogalmak szerint csupán a fogalmilag kifejezhető sorolható be, egyébként a „nem fogalom” fejezi ki a valóságot. A *nem fogalom*, - mivel a

fogalom valójában meghatározás, - azaz állítás- nem tagadás, hanem semminemű meghatározás. Azaz nincsenek attribútumai. A kereszténység korai szakasza az attribútumok összegyűjtésében jeleskedett, így Istennek olyan jelzői – tulajdonságai lettek, mint fenséges magasztos, fényességes, majd a morális jelzők: jó igazságos, tökéletes. Az embernek a maradék fogalmak jutottak.

50. Ennek a vallásos gondolkodásnak az a baja, hogy bár érzékeli a valóságot, azt mintegy felajánlást odadobja a szelleminek. Ezek nem az istennek áldoznak, de bennük a szellem visszaveszi a testet. Mert az nem kell nekik, nem tudják azt használni. Ezek voltaképpen beteg testek. A szellem sikertelen kísérletei, ezekben nem tudta összerakni a „harmóniát”, vagy testáldozatok? Áldozd fel magad az istennek, - lásd emberevő istenek! Ezek Krisztusból is kannibált csináltak!
51. Amikor visszabontunk valamilyen rendszert, tulajdonképpen magunkat alakítjuk át. Visszabontani igazából csak azt lehet, amit mi magunk építettünk fel, vagy bennünk, bennünket épített, így ismerősek az építőkövek. És ez a neheze, és ez a rettenetes benne, hiszen mi magunk vagyunk. Egyébként a visszabontás- csupán száraz érzelem nélküli szakmunka.
52. A tojásrakó dala: „mi olyan élménnyel rendelkezünk, melyet a gúnár sosem fog érteni.”
53. A nő, aki egész életét szubjektív élményként fogja fel, és nem a férfinak tett szolgálatként. A férfi, amennyiben ez helyzete, azaz neki szolgálnak, szolgálja valakinek, az egyháznak melyben ez / a szolgálat/ a megtartó erő. Nő és férfi közösen szolgál, az egyház óvatos, nem veszi el tőled a nőt. Gyermekkoromban két olyan pap is tanított, akik „kiugrottak” az egyikre emlékszem a Móroc Edina mamáját vette feleségül. Az addigi férje, akitől „elszerette” bádogos volt. *A pap az a férfi, aki közeledik a sátorhoz. /Jákob viaskodása az angyallal! /*
54. Azok a filozófusok, akik nem képesek gondolkodni, vagy csak kevéssé, mindig egy valamiben bíznak, amazok, akik tudnak, majd kinövik a kórt, - a tudás betegségét, a tudás bűnét, mert lelkükben ők is érzik, /azt egy nő unszolására lopták el a paradicsomból/ és akkor ők maradnak meg, / büntelenül/. És ez gyakran van így. A férfi /filozófusok/ gondolkodása mögött, mindig ott van egy óvatos, hátha nem úgy van. De, mert a könyveikért pénzt kapnak, - és el kell tartani a családot, / gondolj Fauerbach kétségeire/ ki kell mondani. Ez a könyvekből élő ember félelme, az írott szöveg hitelessége vagy hiteltelensége, az idővel való dacolás. És persze nem utolsó sorban a *”könyvek könyvével* „való vitatkozás hiábavalósága /értelmetlensége/ is. És persze az írott kultúra válságjele is. Ez is újra a vizuálisra mutat. Könyvtárosok és könyvárusok, fogyóban a diszciplína hatalma.
55. A filozófia lényege leggyakrabban, - sőt ott mindig a parancsszavakban van. A beszéd, és értelemszerűen a nyelv, - tulajdonképpen bujtatja a határozottságot, olyannyira, hogy elfeledni képes az erőt. Így a filozófia hiteles kifejezése oly rövid és tömör lehet, amint a nagy Buddha tanító formulája szerint - *”nem ez, nem az”*.
56. A kiüresítés gyakorlatok tiszta tudatot eredményeznek. Ennek az elérése mindenképpen fontos lenne az emberiségnek, hiszen mert a tudat, és alá-fölé építményei is oly módon szennyezettek, hogy azok az emberiség számára használhatatlanok. Csupán a morál az, és némely hozzá kapcsolható alkotóelem, mely még a saját futását nem tudja megállítani, s mint lejtőn a golyó gurul céltalanul. Az egyszerű emberek nyelve szerint, a társadalmat a tisztességes emberek tartják a vállukon, /Atlasz emberek/, a csirkefogók meg jól megélnék belőle. Városlakó és nomadizálás ellentéte.
57. Istent keresed, s helyette csak a papokat találsz, mert az egyház ami lehetne, lehetett volna, mostanában már nincs!

58. Ma egy értelmiségi, aki pénzt tudott szerezni utazásainak finanszírozásához, elmondta a Kossuth rádióban, hogy megmászta / feleségével/ a Fujijamát, aztán szót ejtett, - mert tettétől beavatottnak érzete magát - a japánok természetszemléletéről. Ott először van a természet, aztán az ember. Az ember – náluk- a természet része. /Sajnos itt nincs Fuji, ami esetleg felismerésekhez vezetne néhányat. Mert mi van itt? És a magyar paraszt? És az urbánus paraszt?
59. Ez a forma-gondolkodás mindig túl szűk csoportokat hoz létre. Szükségszerűen következik be a degenerálódás, amiből aztán mások ismét elméleteket szülnék. Vajon nehéz lenne ezt belátni?- Nyilván, hiszen degenerálódott.
60. A „komcsik” is áruvá változtatták azt a szellemi princípiumot, amit Marx kigondolt. És mi a köze ehhez Marxnak? – egyesek mérhetetlen hatalomra tettek szert, mások meggyűlöltek a gondolkodás eme formáját, az úgynevezett marxizmust. És maradt e még köze mindennek Marxhoz? Amennyiben ez arra a helyzetre utal, melyből, azaz a tőke természetéből kiindult. Azaz egy önzésre épülő begyűjtő tevékenységre utal. Melynek szükségszerű következménye, ami most is kialakult. Most bőven van termelőerő s a termelési eszközök sem lekötöttek a magántulajdonban. De az önzés az nem szűnt meg, és elveszi a profitot.
61. Jézust megfeszítették, s azt követően jól jövedelmező vállalkozásokat kreáltak a helyzetből, ez az eszme most megadta magát! Beavatkoztak valamibe, mely akkor ott szabad volt és őszinte, a terjesztésben nyerte el a „polgárjogot”, - s lett valamiféle „fixa idea” – tudattartalom, vagy ha úgy gondolod vallás, akár másként vállalás, hogy értem, helyettem tett cselekedet, megváltás.
62. Az ember önmagában létezik. Az a vágya, hogy ivadéka legyen, feltételezi a másneművel való kapcsolatát. Ez a kapcsolatfelvétel, magának a társadalomnak is feltétele, de az embernek is célfeladatává válik.
63. A hit lényegében az önmagába visszaforduló szellem. A hit nélkülözi azt a testet, melyben van, a hit testetlen test, csupán alak, forma nélkül. A hit a testtel táplálkozik, testevő, *kannibál!*
64. Amikor a fogalmakat meghatározzuk, eszközöket készítünk az Isten megismerésére. Csakhogy ugyanakkor kimondjuk megismerhetetlenségének dogmáját, akkor tehát ezek a fogalmak a megismerhetetlen megismerésére készülnek. Nyilván rengeteg jó szándék, temérdek munka veszi körül mindezt, mely egy hasztalan önkiterjesztési vágyra épül. Ismerni a végtelent nem egyéb, mint a szellemit birtokolni. A vágyat tárgyaltan tartalommal tölteni meg. Ezek félnek a vágy, - ismeretlen tárgyát-megismerni, s még az elé tolnak valamit, mely örökre eltakar, egy kaput, ami egyébként más esetben, a továbblépés lehetne. *Ne falazd be idő előtt magadat!*
65. Nem akarok személyes stílust kifejleszteni, sőt azt hiszem a stílus akadályozza a művészetet. A stílus nem más, mint az „én, ego, selbst” megnyilvánulása. Voltaképpen a művészetnek épp ahhoz kell segítséget adnia, hogy az „ént” megismerve meg tudjuk szüntetni. Pont a művészi alkotás folyamatában jelenik meg és jut el tökéletesedésének arra fokára, amikor az „én vagyok” megjelenik. Sajátos fejlődés, mely a filozófiai gondolkodást igényli, az „én-nem én” felismerése a stílusban rögzülés rettenetétől óv meg. A megmerevedés rettenete, - /te vagy, ilyen vagy/ és a változtathatatlanság már a korai, - idő előtti halált hozza. Nincs borzasztóbb, mint a korai zseni, aki ugyanolyan képeket vagy verseket ír, majd úgy érzi, mindent elért /persze csak önmagán belül/ és önkezével vet véget életének. Valami betegség van itt, a sokféleség hiánya, az egység felé menekülés kényszere! /Mozart, Van Gogh. Én azt mondom, a stílus halott, csupán némely műkereskedő erőlteti, a felismerhető jól azonosítható stílusjegyeket, és egynémely szakmai iskola.

- Egy művésznak legalább három-négy stílusban tudnia kell alkotni, Lásd Fernando Pessoa-t. Másrészt saját gondolataimat, a személyiség alkotórészeiről.
66. Önmagát végiggörgeti-hagyja, hogy azok a szellemi tartalmak, melyek kitöltik, eluralkodhassanak. Az akarat ennek irányába rendez, - mely már nem a test akarata, nem a külső sugallta akarat. Halad a szellemfilozófia felé.
 67. Okosberci jogászdoktor, /Hack Péter/ a magyar társadalom és a politika anomáliáiról szólta, a következőket, különös tekintettel az elmúlt időszakra, amikor is nem akarta/ a politikum/, hogy fölé, mint egy ellenőrként, civil –személyek szervezetek kerüljenek. Nem veszi észre a politika ama tulajdonságát, melyet a régmúltból hoz, hogy bizony szeretné magát időtlenné tenni, és ehhez a lehetőséget meg is tudja teremteni. A demokrácia, melyben a jog az eszmei uralkodó, olyant tétélez fel, ugyanis melyben ő, azaz a jogelvek irányítanak, és nem a belső akaratok, melyeket egy felkent király, egy istentől leszármazott császár, vagy akár a nép igen nagy részétől megválasztott, önmagát zseninek képzelő gondol. Lényeges különbség van egy hivatalnok, és egy önmagát kiválasztottnak képzelő között. Miközben a belső történések, nem vagy csak kevésbé adnak módot arra, hogy önállapotát felismerje. A komcsi ideológia, /mely nem Marxizmus/ számos ponton hasonlít, a kereszténységhez, mely egy megváltó ideológia, idea melynek hatóereje abban rejlik, hogy a gondolatokat maga köré gyűjti. Ez a tendencia, okos és értelmes emberekben, az agyi történéseken, oly módon képes uralkodni, hogy saját szerepüket a világegyetem kitüntetett pontjaként értik. A prófétai gondolat, kiosztva, másokba ültetve megfogott ott, és *sajátlényeggé válik*. Ez a prófétizmus lényege. Az európai demokrácia, mely jogelméletek gyakorlatba ültetése legalább annyira ideológus, amint egy kaukázusi hadúr akarnoksága. Csupán annyi a különbség, hogy emez itt egyetemekben letanított idea-eszencia-hatalom, és szétesztott, a diplomák által beavatott jogász doktorok hatalma. Tulajdonképpen darabokra tört idea. A diploma, nem állás, státusz, hanem egy darab ideatörredék.
 68. A hatalom belső szerkezete feltételezi, hogy azt ne adja oda semmiképpen sem, az önmagával azonos. Ezért olyan hatalom nincsen, mely mozgóvá tud tenni egy ideát, valakiben megjelenik, majd ezt mintegy esszenciálisan kiemeli dologiasítja, majd darabolva, megsokszorozva osztja. S ezzel, az eredeti szubsztanciában részesíti azokat. Ez csupán egyetlen esetben létezik így, a szentáldozás misztériumában!
 69. A szellemfilozófia egy végtelen kiterjedésű terület- tulajdonképpen a semmi filozófiája. Amint kihatás egy részt, és magadhoz vonod, valamivé válik, - amint a megismert is, csak részben metódika, másrészben tartalom. A metódika csupán filozófiai értelemben lehet tartalom, amennyiben a gondolkodó teljes léte, másként az is, amit jelez. Így a nemlét mindennek, mely a lét, kizárása is a tudatból, - nem tárolt épp ezért /ott/ *nemléttel bíró!*
 70. Minél inkább hozzászokunk a – kultúra által keletkeztetett világhoz/ vízvezetékek, információ/ annál inkább a természetnek tekintjük, miközben csak természetes. Szinte elképzelhetetlen, hogy ezek, - mintegy parancsszóra megszűnjenek-, hiszen nemcsak valóságosan de más módon is rögzítve vannak. Ezért csupán az ezektől való elvonás jelenhet meg, mint az eredetihez való visszafordulás, de épp emiatt az nem valóságos visszatérés lenne. Kitérölhető-e egyáltalán mindez? Egyik ismerősöm egy Apokalipszis- szerű megsemmisülést jósolt.
 71. Ha a megismerés tárgya a semmi, akkor két irány létezhethet- és pedig a *soha meg nem ismerhető*, valamint a *már megismert*. Így azok a szemléletek, melyekben a transzcendens viszonylag körülírt, pl. a kereszténység Isten fogalma, - melyet tulajdonképpen Jézusban realizálnak, - nos akkor a végtelen testet ölt, olyan tartalmakat aktualizál, melyeket maga sem ért. Valójában nincs jelenideje. Ezen – az

- anomálián- lép túl az iszlám. Nagysága épp ebben jelenik meg, ezért is nem helyes három egyistenhitű vallásról beszélni, hiszen a zsidó kijelöli, a kereszténység felismeri, az iszlám rámutat, hogy nem arról van szó.
72. A jog csupán a cselekedetet tudja megkötözni, /a jelen időben ugyanis/ a gondolkodást nem.
 73. A végtelent a véges váltja, az ismeretlen ismert lett, oly mennyiségű attribútummal láttuk el, hogy már magunk lettünk benne. Mindenünket belehordtuk, amint Salamon is mondja, hordjátok ide az aranyaitokat, és majd beépítem a templomba azt.
 74. A filozófiai istenfogalom és a vallásos istenfogalom különbözősége, hogy ez utóbbi a beérkezést, - megtalálást adja. Amíg a filozófia-, ha megismerné, azaz felismerné valamiben- vagy valahol, akkor vallás lenne. Amint a pitagoreusok is a számosság rendszereiben ilyesmit ismertek fel.
 75. A szakaszosság hozza létre a ritmust az, pedig a tagolást /beszédet/. Miért szakad meg az állandóság? -Mert mozgása közben ütközik. S anyagba rögzül. Ez hasonlít Epikuroshoz?
 76. A „világ” azért sem létezhet egységben, mert az „egy”, már fogalom. A számosságnak és az azt tartalommal megtöltő gondolatnak a fogalomhibridje. A tartalom ugyanakkor nem „tölthet” fel, - mint egy pumpálás a kereket, mert akkor véges. A tartalom, nem lehet a számosságot előidéző, mert az a számosság: Tehát csak áramló, azaz soha be nem fejezett, / azaz a számosságban nem megállapodó/ ami ez által, - ettől – így nem tartalom”, „nem fogalom” azaz „nem egy”.
 77. A tudomány gyakran esik abba a hibába, hogy az „eggyel” vitatkozik, mely lényegében vallásos fogalom. Az „egy” önnön keletkezéséhez utal vissza. A keletkezés elméletek, - például az ősrobbanás kérdése is, tudományos köpenybe bújtatott vallásos álprobléma csupán. És nem amiatt, mert megkérdendő, mi volt az ősrobbanás előtt. Már a pitagoreusok ismerték a negatív számot, felismerőjét vízbe fojtották. Az „egy” előtti mennyire „bünteti” ma is minden, jog, pszichológia vallás, orvoslás.
 78. Két irányt tételezhetünk fel, a számosság irányát, és az ahhoz kapcsolódó, azokat mintegy megtöltő, - tartalomra építő irányt.
 79. A zsidóság törvényekbe rögzít, zár de várja a feloldó erőt! A kereszténység megtalálja magának- felold! A két istenfogalom különbözik, az eljövendő a megismert és megérkező. Majd az iszlámban a „buddhista intelem”, a „nem ez, nem az” visszautal, a „csipkebokor” előtti állapotra. Az „Ószövetség” az egy történelemkönyv, és nem vallás. Saját történelmüket, mint az eszme mozgását mutatják be.
 80. A művészet adja az „én érzet” hitelképességét, látod mennyire, irigyli ezt a pap, mert belülről érzed, - amit vele bemagoltattak-, ugyanis Jézus belső világát, de mennyire hiányzik ez a diplomás művészeknek is, akiknek a bizonyítvány tudásuk garanciája. Bizony, hitvány a tanult festők képessége.
 81. A pszichológus beburkolózik az „egy” fogalmába, mely védettséget ad neki, védettséget remél tőle. Mint egy esernyőtől! Különös, de most eszembe jut egy régen festett képem, melyet a Nyakas eltulajdonított, az „Epikurosi természetfilozófia” című, ahol aprócska pontok estek lefelé, akár az eső, ám egyesek elhajoltak a függőlegestől. Pszichológusok, miért van ez így?
 82. Nietzsche is bedobál olyan fogalmakat, mint az idegrendszer, - ellenében a lélek fogalmának, - melyet talán /egyenlőre/ sikeresebb lenne konfúzusnak hagyni, feltérképezetlenül, semmint helyettesíteni. Mert ennek élettani hatása- túl bonyolult, és aspektusaiban átláthatatlan. S akkor még mindig lennének olyanok, mint a bőr, a zsigerek, maga az érrendszeri áramlás vagy a periodicitás a szívben. És nem beszélünk, a nem mindig áramló anyagról, az ondó feszítéséről/hím tulajdonság/ a

pete megtermékenyülési vágyáról, /nő tulajdonság/ melyek nem vágy általában, nem tudjuk érteni a sűrűsödéseket /széklet/ és a hígulásokat /vizelet/. Csupán ezek, valamely szempont szerinti hatását a testre, mely ebben az állapotában szintén nem külső, melyre hat valami, de önmaga hat önmagára. A testet, - mint a szellemtől elvált, azt magárahagyott valamit értjük, a szellem uralmát felette, mint csikósnak a ménes feletti hatalmát gondoljuk. A betegség nem egyéb számunkra, mint dugulás-elhárítás, a csatornatisztító műveknél, beöntés, a pete vágya, olyan, melyet legyőzni kell, hogy megérthessük, - egy másik szervvel, az aggyal, amikor a transzcendens misztikát keressük. Egy apáca uralkodik petéje önös vágya felett, azért, hogy valami egyébnek szolgálóleánya legyen. A szellem, - a kereszténység ideájaként elvált a testtől, - külön világ- s a test feladata a szellem megtalálása, vagy legalábbis kifejezni iránta alattvalói érzését. A szellem, e felfogásban az a felettes, mely minden test felett rendelkezik. „Ős anya”modell! Az egykori matriarchátus visszamaradt jelzéseként? Persze, ha volt ilyen egyáltalán.

83. Miért hozza akkor létre a szellem a számosságot! Mely önmaga ellentéte, egy egység devalválása az egység szerint – ugyanis semmiképpen nem tételezhető fel, hogy erre, a külső valaminek, az emberi gyarlóságra van szükség, melyet ő maga hozott létre, de / a teremtés folyamán/ kihelyezte ezt magából, az emberbe helyezte. A szabad gondolatba, nevezetesen az alma elvételebe, - mely cselekedetet a nőre passzolt-, hogy „petesejtje vágyát” legitimé tegye ezzel. A szellem eme fondorlatossága nem egyezik, a máskor, a kozmosz rendjét olyan tökéletesen felépítettnek vélt vélekedéssel, a Logossal, melyet ugyancsak a gondolkodók spekuláltak ki. Csupán a papi aljasság, hogy hatalmi vágyukat kiterjesszék, az ostobára, látható ebben a szerkezetileg is gyenge egyházi tákolmányban. Amíg a bűn fogalmát a testbe tudják kényszeríteni, és a pap ama dumája, hogy bűnös vagy, hat rád, s ez ellen létezésedben nem tiltakozol, a papok hatalma megmarad, és persze a bűnben foganásod, a pete sokszorozódási vágya, mely egyébként egy tulajdonság lenne, pejoratív jelzők nélkül.
84. Van Gogh is eljutott a „szélső pontig” azért ivott és pipázott, mert nem volt tovább! Hova ugyanis? A kereszténység –tovább- nem vezetett. Maradt, az önmegsemmisítés! Nietzsche-től elteltődni- főleg a hölgyeknek jó ez. De hol vannak mára, az élettől duzzadó hímek, - akik gyári munkásokká váltak, mostanra azok sem, „viagrán” /élő/, élőködő véglények! Oh Nietzsche, hol van a te erőd? Hiszen minden idealista, - „eszmény herélt”! A férfi egyetlen lehetősége, az eszmény, a nőé a pete vágykielégítése, mely a kereszténység szerint a bűn. A férfi és a nő közé a kereszténység ideája települt be. A pete természetességét, állapotának voltát, egy ideával, mely herélt idea, felülértékeli, a test tulajdonságából kivonja. Az egészet, mely a test, a szellem-tudat spekulációnak rendeli alá. Az apácának nincs petéje? A papnak nincs erekiója? Vagy egy *harmadik nem* keletkezéséhez statisztálnak, mely nem osztódik és megmarad az „egyben”?
85. Nietzsche is „tisztába volt azzal”, hogy a „minden érték átértékelése” nehéz folyamat, és szinte lehetetlen, csupán inteni lehet, amint azt a nagy Buddha teszi, „nem ez, nem az”, vagy lényegében hasonlóan int, a Próféta. A kilépés ugyanis, - mely a közösségből való kilépés is egyúttal, minden belső átértékelése is, a tudat a testtől függetlenül talál magára és követeli azt a természetes állapotát, mely egy ilyen kényszerítő zabla nélkül volt számára. Ezért vagy megszünteti önmagát, amint Van Goghnál, és csupán a test automatizmusa marad meg, -végre immár a herélt ideáktól megszabadulva- vagy engedi azt –önmagát ugyanis- hatni. Végül is ugyanaz, mindent megtenni, amint a Rómaiak a testet tobzódni engedni hagyni, /ez az elv aztán visszatér a reneszánszban/ vagy mindent megvonni, -még az „ént” is, amint a buddhisták. És ez esetben semmi sincs. De valamely ostoba elv szerint, a test egyes

részeiben, azoknak funkcionális tulajdonságait elvetni, azok felett uralkodni, valamely hamis idea szerint, nos ez az a kényszer, melyet csupán az ostobákon lehet elkövetni. Nem véletlen a keresztény olyan szolga, / mostanra már rabszolga, nevezetesen saját *hite rabjal* mellyel nemcsak az isten nevében elkövetett háborúkat, de az önmaga iránti gyűlölködést is jól el lehet adni, mert ott lebeg előttük, a megváltás konkrétuma. És ahhoz bizony, - legyünk őszinték, a nemzetrontók, a népellenesek, a családjukat kiirtók éppúgy hozzájutnak, mint a jámbor barom, aki azért módszeresen elhiszi a paptól, hogy bűnös, miközben lehet a legigazabb ember.

86. Luther doktor mindent lepucolt, ami sallang, dísz, erény volt a kereszténységen, csupán egy mezítelen korpuszt, egy kopasz Krisztust lökött oda nektek! Fel tudnátok ismét öltöztetni?- a testet. Hamvas Béla is egy ilyen öltöztetésben vett részt. Nietzsche épp akkor látta, a modellt amint ruhát cserélt, hogy a kifutóra lépjen, máris sürgettemert egy két darabot nem sikerült rendbe tenni magán. Nietzsche az evangélikus pap gyermeke! Van Gogh és Hamvas Béla szintén! Ruth a pszichológus-holisztikus = az evangélikus pap leánya. Hiányzik nekik a mítosz, mely az egyetlen valósága a kereszténységnek!
87. Szmolár széttárta kezeit, s Krisztusra hivatkozva megáldott, micsoda aljas hazugság van ebben az emberben. Mennyire utálhatja a Názáretit, ha ily módon megszentelteleníti. Ember! A végtelen önzésben beépítette gyászbeszédébe, melyet a Pago ravatalánál mondott, aznap „ez volt a harmadik temetése”,- elfáradt.
88. Ezeket, amiket mi itt értékeknek mondunk, egy földön túli világ értékeihez viszonyítjuk, olyan mércét használunk, melynek nem tudjuk az egységét, sem a kiterjedését. Csupán sejtünk valamit, mely a mostani-nem állapota, - valami egyéb, mint ez. Miután azonban a nem, hihetetlenül sok az igennel szemben, kézenfekvő mindig az igen fordítottját nemnek tekinteni.
89. Ez a mocskos világ a jókból építkezik. Az idea tanok leglényegesebb eleme, hogy valami, valahol jó, vagy jó volt, /eltűnt, elsüllyedt, mint Atlantisz, kozmoszba került, mint az Ős Buddhák- ennek függvénye, hogy ez itt nem az. Lásd a létrontás rendszereit. Ha minden jó lenne, nem lenne vallás, jog, és pszichológia. Az ember megnevelése a kultúra útja? A filozófia célja, hogy a boldogság állapotát megteremtse, jog, pszichológia és papok nélkül. Valóban ezek hozzák létre a bűnt, ők felelősek a létrontásért.
90. Ilyesmit mondott ”maga így rendezti a gondolatait”.
91. A filozófiát felesleges istenellenesnek, vagy istentelennek gondolni, csupán nem ért egyet az egyházi okosok eme tárgykörben alkotott nézeteivel. Sőt ha valójában végiggondoljuk egyedül a filozófia képes istenképet alkotni, hiszen a teológia bemerevíti az aktualizálásba, ezzel időbe helyezi, s tulajdonképpen kisajátítja. Birtokolja, s nem engedi láttatni azt, amit lényegében másként is lehet szemlélni. Micsoda beképzeltsége ez a teológusoknak. Nietzsche is ez ellen, a „tuti-biztos” szemlélet ellen lázadt, - ezért nevezi magát filológusnak. Hiszen a szövegértelmezés semmi olyan „felkentséget” nem kíván, melyre hivatkoznak, sőt éppen elfedi a valóságos lényegét. Ezt csinálják a Lutheránusok, amikor igékbe próbálják tömöríteni az aktuálist, de ezt csinálták az elvtársak a brosúra irodalmakban, hiszen az nem egyébből ered, mint a lutheri értelemben vett kereszténység Feuerbach általi elferdítéséből. Valóban ezek a kikapkodott szövegelemzések bármikor bármire használhatóak.
92. A három jól elkülöníthető tartomány az *önmaga*, a *külvilág*, és mindaz melyek keletkeztek, röviden a *kultúra*. Önmagából, szinte csak a szent építkezik, bár ő is önmagát kiadni igyekszik. Itt is önátadás történik, még ha esszenciális állapotban is.

93. A test az a szellemtől távollévő valami, melyet bár ő hozott létre egykor, mert a „létrontás” miatt elidegenedik tőle, amint egy „befőtt” megromlik. Kell itt ez az elem, melyet Hamvas is feltesz, valamilyen alakban, azért ugyanaz, mint az eredeti bűn, mely különbséget alkot a tökéletes és a gyarló ember között. Nem arról van e szó, hogy egy *morál- elem* tevődik be, a filozófiába, mely azért jó /ott/ mert segítségével az egész rendszer, ugyanis a kereszténység ismeretelmélete igazolást kap. Persze nemcsak Hamvas, de Nietzsche is, sőt Schopenhauer is keresztény, hiszen feltételezik, amihez képest ez a létrontás /-lebomlás -kulturális halál-/ érthető. Nem felépíteni kell tehát, hanem egyszerűen értelmezni, - ez a filozófia feladata. A történelem, - hamis diszciplína/- mindhárman idő foglyok, de ugyancsak megkérdőjeleződik Scaligero is, - Steinerrel együtt, akik ezt az időt-kozmikus térbe emelik, mely nem sokban különbözik más rajongók tér/társadalom/ modelljeitől, akár a kommunisták elképzelt paradicsoma. Igen, már volt, akár Jézus királyságának fantasztikuma, Jeruzsálem eszenciája, de akár a Tibet-mítosz eszenciája.
94. A sexualitás nem annyira a potencialitást jelenti, mely maga a nemi szervként adott, sokkal inkább a vágyat, mely által hatni képes. Megindul a férfiben valami, átvezet a hal állapotába, amikor a nemi szerv alakja nem a gravitációnak alávetett, /pénisz mint csatorna, valójában cső, kilövellés-hüvely, barlang megőrzés// de nem függ ettől a földi viszonytól, hanem, mint egyes halaknál, hol ilyen, hol olyan nemű. Amint valami –tőle független igény/ kívánja. A bennünk élő istenek c. könyv szerzője, / ha ez a nő férfi lenne, nem így gondolná. Vajon miként gondolná, ugyanezt a témát egy kétnemű, vagy nemnélküli. Vagy mint a hal, hol ilyen hol olyan. Melyik csakra működtetné akkor. Feltűnik a „flexibilis nemiség” ösképe, az androgün mítosza, a hermafrodita állítása!
95. A hatalom a sűrűsődéssel van kapcsolatban. Mi okozza a sűrűsödést? Következmenyei = utak találkozása /mozgásirányok/ térgeometria. Arisztotelész materializmusa. Ki honnan jön /ki honnan való/ hálója. A konkrétakba zárt mögötti világ, a zsidóságnál jelenik meg, Jézus a túl konkrét ellen is fellép. Így térképeződik fel a világ? A tér, képzelt geometria, melyet a mozgások töltenek ki, - a mozgások a létezés mozgásai. Lásd a klasszikus görög filozófiát. És ez lesz Európa értékalkotó ideája, a *sűrűsödés*, mely létrehozza a tér-idő modellt, a tudományt, mely megállított idő-pillanat, a vallást mely állandósított idő-pillanat. Örök idő anakronizmusa, melyet a megállításban meglelt. Ezért is, kimondható, a világ nem állandóságában, hanem szakaszosságában létezik. Ezek között, - a szakasz elemek között- az átkapcsolás, a szeretet, mely nem kohézió, de ugyanannak az elvnek a megléte, mely elválasztó és összekötő erő. A folytonosság ideája ugyanis, mely a sűrűsödést okozza. Azaz a szakaszt tolja, sürgeti, mely ettől sűrűsödik.
96. Egy kép a dózse palotában, csupán néhány információt ad, bizonyos irányból, például valakinek le akarják vágni a fejét, de egy püspök /süvegben/ visszatartja a karddal lesújtani akaró kart. Micsoda erő. Ki kivel szemben? Csupán a kivégzés eme formája ellen? Másutt embertömegek halnak, Velence érdekében.
97. Mindaddig, amíg a filozófia lényege a létezésben van, csupán azt írja le. Ezért ki kell emelni, onnan- azaz megszabadítani a logikától, a dialektikától melyek megkötik, s a pszichológiától, mely a vallás felé visszahúzza. Amint a logika és dialektika a tudományhoz köti úgy zuhan a pszichológiában a lélekhez. Ez pedig a számosságot jelenti-, azaz az egyhez kötődését, a gondolatnak, mely ekkor már szolgáló, - nem önálló, de valamihez tartozó. Ez az elem húzza vissza a csoportlélekhez, melyben a közösségalkotás kovásza, valójában a vallások mítoszai megjelennek, de itt fordul el tőle a művészet is, mely ezzel mindig ellentétet mutat.

98. Az egész európai kultúra nem más, mint attitűd, - a kereszténységhez. Ugyanaz benne lenni, mint kívülről, ugyanaz állítani, mint tagadni. /Az üldözések és máglyák nem egyebek a papok gyávaságánál, nem mernek a nép szemébe nézni./ Amire vállalkoztak, - túl nagy falat. Kétezer éve a megszentelt lélek fogalomra támaszkodnak, a lélek fogalom megszentelése, a társadalmiasulás kanonizálása, vagyis a csoportalkotás szükségességének kimondása, azaz a sűrűsödés pszichológiai okának indoklása, és vallásos formában való elfogadtatása, betanítása, nos ez maga a múlt. Mely ellenkezik az individuum észrevevésével, hogy őt, az ént ide, ebbe az evilági és túlvilági modellbe, mindenképpen bevonják, beledobják, belekényszerítik. Joggal, morállal agyonnyomják. A méhek világa ez, egyetlen anya leszármazottjai.
99. Most szokássá vált, hogy a tudomány fogalmait használjuk, gyakran kiegészítjük a vallás valamikori-lényegében lévő, ám mára eltemetett fogalmaival. Divat a kettő közötti átmenetet fejlődésnek/Hegel/, letakarásnak /Steiner/, elrejtésnek /Scaligero/ mondani és gondolni, s magába a folyamatba tendenciát vélni. Lényegében arról van szó, hogy a tudomány kialakította a saját formanyelvét, miközben a jelenség melyre vonatkozik, gyakran hasonló a vallás tartalmaihoz. A keletkezés előtti tizedmásodperc isten előttünk, soha fel nem táruló titka, az anyaggá válás folyamatai, az angyalok és rendjeik, melyek az őállapotban isten valóságos létét előlünk fedik, ugyanakkor megmutatnak valamit belőle, mind materializmusok.
100. Ha azt mondom valami létezésében vagy nemlétezésében van, csupán azt gondoltam, hogy ellentétében is van. Ha azt mondom sem létében, sem nemlétezésében úgy az sem, állapotában sem, ideájában nem létezik. Azaz metafizikai állapota sem lehet. Ez a kezdetnélküliség- fogalommnélküliség, állapotnélküliség. Ez ugyanis önmaga! Ez a tiszta filozófia állapota, melyben a valami, önmagáról nem ad jelt! A *vanság*, és a *létezés* tisztasága. A dolgokat attól ismerem, hogy valamely jelzését értem-értelmezem. Ezeket összegyűjtöm, s annak a tulajdonságaiként nevesítem. Rosszabb esetben, mint a materialisták, annak mondom. Így az anyag tulajdonságait anyagnak képelem. Ezt tette Arisztotelész, amikor kifordította az ideák világát.
101. A filozófia /bölcseesség szeretete/előtt, léteznie kell valaminek, melyre utal, ez pedig a „jó”- legáltalánosabb értelemben. A jó, tehát visszautal a lényre- a teremtődés állapotára, melyben létezhet. A „jó” az őállapot maga, amit a vallás paradicsomként tár elénk! Ebben az állapotban nincs gondolkodás, mert az minden esetben elkülönülés /ettől./
102. A művészet nem más, mint a megszokottól eltérő megjelenítése. Ez a másság egy hatalmi rendszerben úgy jelenik meg, mint annak alárendelt, -önálló léttel nem bíró. Velence valójában ma is a dózse hatalmát mutogatja. Olyan szellemi vonatkozása, mely ezen túlmutatna nincs, csupán az a lehetősége, melyet az egyháztól függetlenül, a hajózás révén gyakorolt, az iszlámmal való kapcsolata. Akkor azonban, amikor a pápa felismerte, hogy a Próféta nem a kereszténység oldalhajtása, hanem egy új iránymutatás, - Velence is, a túlzott barátkozás miatt kegyvesztett lett. A pápista kereszténység belső válsága, ami Avignonhoz, Morus Tamáshoz és a reformációhoz vezetett. S tart mai napig, Nietzsche után is.
103. Az emberekben számos olyan tartalom van, melyeket nem lehet fogalom-csoportba sorolni, a pszichológia ezért is „elmenekül a tudattalanba” ahol ezeket véli. De vannak-e egyáltalán? Nem istenek-e, akik mélyen vannak, még nem materializálódtak át, ezért nem megfoghatóak tulajdonságokként? Freud is „megsegíti” a zsidókat, amikor, ahogyan rendszere enged /felold/ abból a rettenetes szorításból, amibe prófétáik tették őket.

Évezredek önsanyargatása, a kiválasztás biztos tudatáért cserébe. Jézus örökre megbántotta a zsidó ösztönt! Hirtelen kilép a „történetiségből”- melybe azóta is minden tudomány beleragad, és az örök létezés, azaz a keletkezés előtti, alakulás nélküli állapotot hozza elő. Van-e ilyen, kérdezi a zsidó ösztön, nem-e evolúció minden? Nos hát, ezek súlyos ellentétek. Itt látod a megalkuvó, evolucionista tudomány egzaktásra törekvését is, mily hiábavaló gyarlóság.

104. Minél mélyebben ásod magad a kereszténységbe annál inkább közeledsz „kelethez” Bizánchoz és még előbbre. Nemcsak földrajzi, de a történések ideje tekintetében is. S leperog az idő, a fordítások torzulásai, a népek adaptációi valamely változathoz, és a tudós teológusok magyarázatai. A szellem önállósodásának jelei, hogy egyes akaratokban hatalmas teljesítményeket hoz létre. Az „egy” hatalmas áramlások levezetője lett, minden ide, és innen áramlik. Még Hamvas Béla, vagy előbb Nietzsche /szinte Hégelista/ és persze Marx is, aki úgyszintén Hégelista, de legalábbis Kantista. Minden az egyben történik, másként nem létezhetnek dolgok, ez a történések egyetlen valósága, azaz a valóság is „egy”.

105. A pünkösöd az eszme, melyben-mely által- a kereszténység meg tud szabadulni saját bezártságából, az a kinyíló kapu- mely nem más vallások /bekebelezése/, de a szellemi ember felé irányul. Mindaddig, amíg önmagát a legfejlettebbnek képzei, nemcsak Jézus tanításával ellenkezik, de a szentlélek áradása elé akadályokat épít, saját monizmusát ugyanis, -materializmusát, dialektikáját. Csupán ezek feladása emeli el az akadályokat, s mivel ezek földi dolgok a jövő nemzedék feladatai lehetnek. Ahhoz, hogy a szubsztancia tisztaságát megértsük, ugyanis nincs szükség a vallások közötti párbeszédre, ember alkotta szófordulatokra, konferenciákra, határozatok mögé betolt reménységekre, és főként pénznyerésekre. Pont ezeket kéne elhagyni.

106. Nietzsche „Antikrisztusa” csodálatos olvasmány,- kézikönyv, több százszor elolvastam, - mely egy általa alkotott „Jézus képhez” képest értékeli az elmúlt éveket és azoknak történéseit. E történetiség értelmében előfutára Spenglernek, előkészítője egy tisztább modellnek, mely a mostanra elég zavaros Jézus-idolt, talán majd felváltani lesz képes. Az azonban látható, Ariánus, amint én is, és számos őszintén vallásos ember Istent keresi. Sőt maga az iszlám, aki Jézust prófétának tekinti, óv attól, hogy az egyetlen Allah mellé más isteneket társítsanak. Ez az igazi monizmus ugyanis. A kereszténység egyebet sem tesz, mint saját hatalmának megerősítése céljából Jézusba tunkol minden teológiai ostobaságot, mit tud még a názáreti? Jézusról, ha fogalmat alkotunk, úgy járunk, amint a papok, azaz materializáljuk. Ebben van Nietzsche őszintesége, pszichológiailag közeledik, - másként nem tud, mert szereti, -emiatt alakkal, és tulajdonságokkal ruházza fel. Bár magát filológusnak mondja, e munkában tulajdonképpen pszichológus, és a Jézus idolon ejtett erőszakokat, mint az ezer évek agresszióját tekinti, mellyel ezt a tisztaságot megszenteltették. Egyesek szerint az idol modellje, valahol Nietzsche tudattalanjában, / létezett-e ilyenje?/ Miskin herceg. Érdekes talán, és különös is, valamikor festettem egy Miskin herceget, mely most a MNG tulajdonában van. Persze nem ezért vonzódok Nietzschehez, de lehet ugyanilyen okból festettem a képet, ez a gyermeki tisztaság valóban egy idol.

107. Tartozom magamnak azzal, hogy megkíséreljem azt a három élményt leírni, melyet kaptam, vagy átéltem. Éppen azért, mert a sajáttestélmények leírása hihetetlen, ugyanis olyan szavakat használ, melyek mögött, az amire vonatkozik, csak önmaga számára létezik. Így leírhatatlan a nirvána, és a kereső tudat nem is érti, csupán a vallásos

érdeklődésben tud megjelenni. Mégis az élmény leírása a *katarzishoz* köthető, melyről eleget írtak a művészetelméleti szakirodalmak. Ugyanakkor a zen kultúra által használt, *hirtelen megvilágosodás* fogalma, melyet, a zent gyakorló ért, közel van a görög fogalomhoz. Életemnek a szellemtelítettsége is olyan, mely valamiképpen, a folyamatosság, az adagszerűség tekintetében szemlélve azt, hozza elém, az élményeket. Első élményem a Múcsarnokban, 1968-ban rendezett Guttuso kiállításon ért, a hatás a gerinc tájon lefelé haladó, mindent azaz a testi mozgást is felülíró energia megjelenés volt. A másodikat, 1995-ben ismerősömnél, Simák Ritánál szerveződő imakörben, ahol hatan egy kerek asztalnál ültünk, kaptam. Én magam nyitott szemmel figyeltem a többieket, miközben a Miatyánkot imádkoztuk. A hatás a fejtetőn ért, szinte a fejbőrömet amint letépték volna érzéssel. Közben, mint ha a fejemben belül, mindent átvittek volna valahova máshova, onnan, ahol addig volt, szinte átköltöztettek. A harmadik élményem, 1997-ben a valamikori Nemzeti Galériában ért, ahol ifjúságom minden vasárnap délelőttjét töltöttem képek között. Most ez, Néprajzi Múzeum. A hatás egy gobelint szemlélve keletkezett, feleségem mellett volt, jeleztem az élményt, mely gerincmentén hatott, és szinte megbénított. Nem hasonlított az első élményre, itt álltam, akkor ott ültem. Minden gondolat, és minden élmény személyességében érthető. A művészet titkai, a vallással azért ütköznek, mert az előbbi sajátélmény, az utóbbit pedig a hit köti a sajátélménybe, elhiszi amit tud.

Befejeztem Pünkösdhétfőn, 2008, május 12-én

Berkes András